

Yugo

– Megy ez még, csak bele kell rúgni egyet! – közölte, majd felemelte a motorház tetejét, és macerálni kezdett benne valamit. Én a kocsiban ültem a vezetőülésem, és vártam az utasításokat: adj gázt, állj le, ne pörgesd anynyira a motort! Persze én dőngöttem, nem bírtam ki, imádom a zajt, amit kiad.

– Állj le, te hülye!

– Aki mondja... – de leálltam, végül is az ő kocsija.

Egy hónapja temettük el a tatánkat, a kocsit az öcsémre hagyta. Már korábban meg akarta tenni, hiszen ő már nem furikázott vele, nem volt engedélye. Körülbelül öt éve vették el tőle, mikor megdöglött a kutyája, és mély depressziójában elütötte a szomszéd rendőrfőnök kutyáját. Ha neki nincs, másnak se legyen! Persze, a történet nem teljesen igaz így, hiszen, bár ezt terjesztette a tati, mindenki tudta, hogy a látása nem a régi, és ezen a szódásüveg vastagságú szemüveg sem segített. Veszélyes lenne csak úgy szélnek eresztetni a Yugóval.

Helyette kötni kezdett. Elővette az első felesége kötésmintáit, és esténként azzal szórakozott. Eleinte még a sima szem kötése is nehezen ment neki, de lassacskán belejött az egy sima, egy fordítottba. A kötési szokásainak persze híre ment a faluban. Egyre több idős hölgy volt kíváncsi a munkáira, a tarajos-csipkecsíkos pulóverekre, az elől gombolós, pávakockás mellényekre és az eperlevélmintás kalapokra. Ezeknek köszönhettem, hogy megismerte a harmadik feleségét, akinek ő kötötte meg az esküvői ruháját.

– Gyere, kimegyünk a határba, meg kell néznünk a földeket! – mondta az öcsém, és egy ronggyal törölgetni kezdte az olajat az arcáról.

– De nemsokára esik, nem látod a felhőket?

– A mobilom csak estére mutatja, gyere, addig hatszor visszaérünk.

Nem volt kedvem vitatkozni, úgysem tudnám lebeszélni. Azóta voltam képtelen bármiről is meggyőzni, amióta tízéves koromban elhitettem vele, hogy a patkány, amit a macskánk fogott, igazából Pokémon, és ha megmenti, az övé lesz. Erre ő persze megpróbálta megfogni, de a patkány egyből a kezébe harapott. Nem lett neki semmi baja, mármint a patkánynak, gyorsan elmenekült. Az öcsém persze visított, kapott egy injekciót, akkor ismét visított, majd mindenkinek elmesélte, hogy mekkora hős, hiszen majdnem Pokémont fogott. Az évek múlásával persze rájött, hogy inkább barom volt, mint hős.

Mielőtt elindultunk, beszaladtam a házba, valamit mindenképpen ki akartam hozni a kocsi első nagy útjára az öcsémmel. A harmadik feleség nyomta a kezembe, mielőtt elment volna a nővéréhez egy hétre. A tata akarta odaadni öcsinek április elsejére, de nem tette, mert pont egy héttel előtte meghalt. A kötött állatkát kivittem a kocsiba, és a visszapillantóra akasztottam. Mikor a testvérem meglátta, nem tudta, hova verje először a fejét, végül a kormányt választotta. A kötött Pikachu ott lifeggett és mosolygott, hol a testvéremre, hol rám. Nem tudtunk megszólalni.

A kocsi gyűjt, a tank tele, a komfort közepes. Az ülések már kikoptak (az öcsém szinte érzi a fenéke alatt nagyapánk tomporát), az üléshezátok is. Ki kell majd egyszer őket cserélni. A duda sem működik, egy piros gomb van a kormány alatt, azt kell megnyomni, ha dudálni akarunk. Azzal szoktunk viccelődni, hogy az a kocsi önmegsemmisítője. A kézifék pedig egyáltalán nem fog. Nem értem, hogy mehetett át a műszaki vizsgán.

De nem csodálkozom, hogy ennyire tönkrement. A Yugo már ősidők óta megvolt, tata evvel vitte a nagymamánkat, a második feleségét a tengerre. Minden második évben leutaztak vele az Adriára. Ódákat hallgatunk kiskorunkban a tengerről, az apartmanokról, a sok nyaraló jugóról.

Itt is volt legalább harminc fok, mint az Adrián, csak a tengerszag hiányzott. A füledt, párás levegő az út porával keveredett. Szinte fullasztott. Arról nem is beszélve, hogy legalább kétszer eltévedtünk a rohadt határban. Minden ugyanolyan. Azt tudtuk, hogy egy fához kell eljutnunk, és onnan a harmadik föld. Mikor végre meglett, kiszálltunk.

– Menjünk el a végéig! Látni akarom, mekkora.

Kiszálltunk a kocsiból. A göröngyökön majdnem elestünk, annyira szárazak voltak. A tata búzát vetett a földbe, be is permetezte mind a két hektárt. Mire a végére értünk, legalább tíz perc eltelt. A viharfelhők pedig egyre sűrűsödtek.

Az eső hirtelen eleredt, a szikkadt, forró talaj szivacsként szívta magába a cseppeket. A zöld búza egy pillanat alatt nedves lett, mi meg rohanunk. A ruhánk egy csapásra átnedvesedett, mire a kocsihoz értünk. Az

ablakot rögtön feltekertük. Az eső hatalmas cseppekben csapódott a Yugo szélvédőjére, a friss esőszag pedig beszűrődött a huzatos ajtókon.

– Itt leszünk egy darabig – mondta az öcsém, és hátradöntötte a vezetőülést. Én is így tettem. – Kelts fel, ha indulhatunk!

Az oldalára fordult, és már horkolt is. Meg sem várta a válaszom. De persze felkeltettem. A szélvédőn mintha kövek pattogtak volna, de nem jégeső volt, bár eléggé villámlott. Kissé aggódtam, hogy belevág a kocsiba a villám, de amikor ránéztem a kötött villámpatkányra, megnyugodtam egy kicsit. Az öcsém hangjára ébredtem.

– Indulunk.

– Oké – törölgettem a szemem, majd visszaállítottam az ülést. Ő közben gyújtott, majd gázt adott. De a kocsni nem indult. Minden egyes gázra lépésnél a kocsni kereke mind mélyebbre süllyedt a sárban.

– Hajtsd meg, majd tolom!

– De akkor...

– Csak hajts!

Átcsusszantam a vezetőülésre. Pontosan tudtam, mi lesz a vége, de megérdemelte, ha már ekkora barom. Beültem és egyből gázt adtam. A motor felpörgött, a kerekek forogni kezdtek, az öcsém pedig Pikachuból Mukká transzformálódott. A sár egyenesen az arcába repült meg a pólójára meg a nadrágjára, majd onnan hatalmas cseppekben hullott a földre.

– A faszomat a Yugóba! – ordította, majd belerúgott a kocsiba, de az nem mozdult. Masszívan beleragadt a sárba. Visszatartottam a nevetésem, a fejemet a kocsni dudájába vertem. Az öcsém telefonálni kezdett, felhívta Misi bácsit, neki volt valamilyen nagyobb traktorja, ami egészen biztosan nem ragad a talajba. Egy óra múlva érkezett.

A Yugo még körülbelül hat hónapot volt az öcsi tulajdonában, de amikor már hatodszor robbant le, megelégette a vele való küszködést. Feltette pár netes oldalra, hátha el bírja adni. Bőven akadt jelentkező, de senki nem akarta a kért összeget kifizetni. Annyira alacsony árat ajánlottak érte, hogy a testvérem inkább szétkapta a kocsit. A használható részeket szerelőknak és ismerősöknek adta el, az egyéb kacsákat meg színesfém-kereskedőknek. Így sem kapott értük eleget, hogy egy normális kocsit vegyen, úgyhogy inkább vett egy középkategóriás motort. A kötött Pikachut meg a motor kulcsára kötötte.